

Anežka

Doběhla k mohutnému smrku. Opřela se zády o popraskanou kůru a zhluboka oddechovala. Přitom očima divoce zkoumala temnotu, z níž přiběhla. *Nic*, pomyslela si. Stíny nehybně udržovaly pozice přidělené svitem dorůstajícího měsíce. Srdce jí stále rychle tlouklo a ruce se třáslly. Divoký tep jí bubnoval v uších. Nořila se do hlubokého ticha spícího lesa. *Nemůžu se zastavit. Musím pokračovat!* Přiměla tuhnoucí nohy k pohybu a vběhla mezi stromy.

Neustále se rozhlížela po okolí. *Možná už mě nesleduje?* Kmeny splývaly do tmavých nekonečných zdí. *Proč se To vrací?* Chladný vzduch vysoušel slzy, které se jí vodorovně rozbíhaly po tváři. *Vždyť se To už dávno vyřešilo!* Zrychlila, jak se v ní hromadilo napětí se strachem a zlostí. *Dostala jsem se z Toho. Tak proč se To do*

prdele vrací?! Prošla jsem si Tím. Nehorázně mě To bolelo. Celé ty dny jsem zmateně chodila a nechápala, jak a proč se To stalo. Trvalo tak dlouho, než jsem se z Toho vyhrabala...

Zastavila se. Pozorně naslouchala hlubokému tichu. Věděla, že jakmile Ten hlas uslyší, že jakmile ji To dožene, je konec. Vrátil se zpět o několik let. Vrátil se nenáviděná maska, kterou si kvůli ochraně před Tím nasadila. Vrátil se ta Anežka, která s tou dnešní má společné jen tělo. Ztratí jistotu, kterou získala. Ztratí všechno, čeho do dnešní noci dosáhla.

Za zády zašustilo listí. „Anežko.“ Tělem jí projel mráz. Rozplakala se. Otočila se a vrátila.

Václav Skořepa

Ved' stačilo by možno dobré slovo.

1976. Československú literárnu obec šokovalo vydanie zbierky ministra kultúry SSR Miroslava Válka s názvom *Slovo*. Že prečo? Hneď do úvodu napísal nasledujúce vyznanie – *Komunistickej strane, ktorá má učiť stať sa človekom*. Nekonformní si pomysleli, že Válek nie je nič iné ako stranícka bezcharakterná príšera, umelec, ktorý umenie pošpinil tým najväčším možným svinstvom. Komunisti si mohli mädlit' ruky, čo za normalizačného boha majú vo svojich radoch. To by si ale museli dať kritici i strana väčšiu námahu, aby rozklúčovali Váلكove ironické metafory. Dnes, myslím si, nám to už ide ľahšie. Pritom premýšľam, či by mal z toho Miro Válek radosť. Možno áno, možno nie. Pravdou však zostáva, že sme slovu od čias socializmu jeho hodnotu v miere, akaj by si zaslúžilo, nevrátili. Vtedy slová nahradili vedecké termíny a z priateľov sa stali súdruhovia. Dneska bez hanby mrháme hlúpyimi otrepanými frázami na sociálnych sieťach, plníme virtuálny svet hashtagmi a považujeme to za výkvet post-postmodernizmu. Čítanie románov sme vymenili za hry na tabletoch. Dialóg osekali na kosť, pôvab reči nahradili emotikonami. Nezačali sme tak náhodou považovať slovo za citovú slabosť? *No slová sú len slúžky chladných úvah, ak pri pôrode nepomáhal cit, píše nakoniec i sám Válek.*

Vďakabohu, že dnes ešte existujú ľudia, ktorí populárnemu životnému štýlu redukcie slova nepodľahli a denne sa lopotia, aby slovo neupadlo, zveľaďovalo sa, a to najhlavnejšie, zostalo tu medzi nami. Mám na mysli súčasných spisovateľov. V minulom čísle reagovali svojimi článkami Vašek s Míšou na Pratchettovu smrť. Dovolím si teraz ja prejaviť úctu dvom slovenským autorom, ktorí nás nedávno opustili. Peter Pišťánek a Körnel Földvári. Prvý vložil do knihy najlepší obraz mečiarovskej korupcie Slovenska 90. rokov. Druhý miloval detektívky a humor Lasicu a Satinského, písal eseje, kritiky, ale aj svoje autorské dielka. Prvý spáchal samovraždu, druhého zabila staroba. Obaja budú na slovenskej umeleckej scéne citeľne chýbať.

Pred časom som oslávil narodeniny. Navštívili ma priatelia a ako svoje dary pre mňa mi priniesli básne. Osobný čin ako je dar básne má svoju vysokú hodnotu. Nevyzývam, aby si všetci vymieňali poetické lístočky. Aj keď malo by to svoje čaro. Moja výzva je o málo skromnejšia. Pokúsme sa navrátiť slovo do našich každodenných životov. To, ktoré je pravdivé a naplnené citom. Možno len tak nasledovať básnikovu radu – *Výberaj ich ako drahokamy.*

Matúš Guziar

Vidíte Postilion poprvé? Nevadí! Na webu postilion.cz

jsou všechny naše starší žblemcy a fňuky k přečtení!

Neznámá

Zapalte ohně – ruce mi chřadnou
I housle beze strun už přestaly hrát
Teď v bílém oděna – duše co chce se kát
Když zpovědník shledá ji prázdnou
Chladnou a studenou jak ostnatý drát
Zapalte ohně a nechte ji odejít
Vrátí se za světlem – je jako můra
Jen musí procitnout
Zapalte ohně – už je tu tepleji
Mé prsty napnulý ztracené struny
Však houslista odešel jen s mylnou trofejí
Proměnit závěje v písečné duny
Udržte oheň – ať světlo ho provází
Než objeví svit luny...

Eliška Bartůňková

Zrcadlo

Až jednou rozpažíš
Nad propastí
Zhluboka se nadechneš
A vyjdou z tebe jen mýdlové bubliny
Půjde to snadno
Jako bys nebyla nic než motýl s tmavě
modrými křídly

Nebude už co plánovat
Nebude co řešit
Z ramínek sundají tvé staré šaty
A zatančí si, i když ty jsi valčík neuměla
Půjde jim to lehce
Mají v tom praxi, brouci pod kamenem

Nebude už koho přemlouvát
Po tváři si rozeřou tvůj pel
Ale ráno si opláchnou obličej
Špinavé kapičky stečou po trávě do potoka
Bude to bolet
Dvě nekonečné slzy ukryji do peří

A vykročím s prázdnými kapsami
Ty dny uběhnou rychle
Jako poslední klopytnutí jelena
Potkáme se hned v dalším okamžiku
Bude to sladké
Jako dvě jahody, cos našla v zářijovém lese

Až ze skříně vyndají černý stojan
A na desky přišpendlí naše písnička
Někdo se zastaví, ač nás nikdy neznal
Na jednu vteřinu přestane spát
Zeptá se stydlivě
Jaké to tam je?

Odpovíme otázkou
A jaké to je tam?
Vždyť stačí se kouknout do zrcadla
Se zavřenýma očima
A nepředstírat
Že žijeme.

Kryštof Herold

Dlouhatánský problém

Svého problému si začal Jan víc všimnout teprve nedávno. Stal se mu totiž poměrně fatální překážkou v zaměstnání a nedal mu pokoj ani v jeho osobním životě. Co si pamatoval, dříve mu tento problém působil menší nesnáze snad jen při hodinách přírodopisu, kdy to byl samý Ranunculus acontifolius a Margaritifera margaritifera. Naštěstí se v látce brzy přesunuli k obratlovcům, mezi něž patřil i Janův oblíbený Lynx lynx. A tak se Jan protloukal studii, až to dotloukl do Ústavu pro jazyk český. Zde to šlo rovněž bez větších obtíží, tedy až do minulého týdne, kdy se před jazykovědci

objevil zálučný problém – nalézt nejdleší české slovo.

Dokud pracovali se slovem nejkulatějším, šlo to vydržet. Když přešli ke slovu nejneobhospodářovatelnější, začal se Jan nepříjemně potit a když se dozvěděl, že další den bude na řadě slovo nejnezdevěta-devadesátrozásobovávatelemnější, byl nucen vzít si neplacené volno. Ani doma mu však nebylo dopřáno klidu. Jen dorazil domů, jeho syn, nadšený fanoušek seriálu Doctor Who, se jal svému otci poreferovat o tom, jak se Doktor vypořádal s mimo-

zemskou rasou Raxacoricofallapatoriánů. To už Jan nevydržel a bledý hrůzou se běžel schovat do komory, kde zůstal zamčený až do večere.

Tato nezáviděníhodná epizoda zahrnala Jana do péče odborníků. Seděl v psychiatrické ordinaci a poněkud nervózně se usmíval. Lékař pečlivě vyslechl vše o Janově trápení, sundal si brýle a rozvážně vyřkl svůj verdikt: „Obávám se, že trpíte hipopotomonstroseskvipedalióbií.“ V ten okamžik Janovi úsměv ztuhnul.

Marek Kroufek

Slovo

Kdysi dávno, v dobách, které žádný živý člověk nepamatuje, nebylo nic. Nebo alespoň nic zajímavého. Jen prázdnota. Svět byl tehdy ještě na houbách, v bířku ničeho, chcete-li. To ale nebyl počátek. Ten se přeci musí datovat od nějaké význačné události. Co se tehdy odehrálo? Co předcházelo monumentálnímu a notoricky známému počátku? To nevím. Ale říká se, že na počátku bylo slovo. Jak se vůbec slovo dostalo na počátek? A kde vzalo písmenka, ze kterých by se poskládalo? Tato skutečnost je, obávám se, neověřitelná. Jediným důkazním materiálem je populární kniha, jejíž autor v sobě neměl ani tolik

slušnosti, aby se podepsal. Možná ze studu. Pravděpodobně ho hnala touha po slávě, a tak jednoho dne napsal v alkoholovém opojení tehle laciný brak. Když se pak ráno probudil s palčivou bolestí hlavy a žaludkem podrážděným soustavným nočním zvracením, podíval se, co to vlastně napsal. No a zhrozil se. Chtěl z toho projektu vytřískat alespoň nějaké další drobné na další alkoholové dobrodružství, knihu tedy prodal nakladateli. Ale nepodepsal se. Pak už to šlo samo. A tak se stalo, že se dodnes šíří fáma: na počátku bylo slovo.

Michaela Kudrnáčová

Slovíčkaření

Dá se s ním dělat spousta věcí, dobrých i horších. Tak třeba můžeš stvořit svět, pokud to teda umíš. V jedny příručce to tak udělali, ale neřekli jak. Podle mě se teda jen vychloubali. Miliardy a miliardy let na tom dělali a pak řekli akorát: „Konečně!“ Nebo s ním můžeš zachránit život, tam je jich teda třeba víc a musíš vědět, jaký vybrat a jak je poskládat. Stejně tak to ale může být nebezpečná zbraň. A když ji použiješ, tak se to nedá vzít zpátky. Prý ani pomocí několika koní, ale to bylo tehdy, když neměli pořádný stroje. Asi se nad tím od té doby nikdo nezamyslel. Taky s nima může být ohromná zábava! Můžeš si s nima hrát a bavit ostatní lidi. To je přeci skvělé, protože jsou naprosto zadarmo, a dokonce si můžeš vymýšlet úplně nový. A když jich máš opravdu hodně, můžeš z nich poskládat článek beze smyslu.

#milujuslovomiluju

Klára Trefná

Babiš je pozpátku šibal a kebab dohromady

Média milují příběhy o princích Dobromilech a zlých černokněžnících. Nabízím jednovětné shrnutí politického zpravodajství posledních dvou let pro ty, kteří neměli čas je pozorně sledovat a bojí se, že jim některý příběh novinářů-vypravěčů unikl (prezidenta vyjímaje): Babiš je mastihuba, kolopletenec, intrikánský ošusta, zženštilé ucho, zkažený salát, sociolog, pokrytecký nádiva, trouba, oběšený hlupáček, velkoburžoazní vykořisťovatel, latrina, klientelistický sobec, hnisající vřed státní správy, technokrat, podlá kreatura, spojovník, úskočný slizoun, podvratný živel, nezna-boh, ultrapravicový fanatik, Rittigova loutka, Boží podržtačka, bleblem, zkorumpovaný imperialista, zaspamovaný lhář, slizký had, zbabělý kotrarevolucionář, zakuklený komunist, nahosemenný osel, kři-

vák, ušatý blážínek, nebezpečný šilenec, neurozený brainstorming, bambula, protivný jelimánek, kozel, rohatý nekňuba, bludný utřinos, pochlebovačný brepta, vyvrhel, hanobitelský kecka, zavrženíhodný stereo-žvanil, grýnhorn, lakomý skrblík, stará držgrešle, veš, ekoteroristický nenasyta, prezidentův patolízal, Hitlerův džentlmen, zavírovaný rozumbrada, ochočený šplhoun, suvenýr, optimalizovaný bu-dižkníčemu, domácí nula, domácí mula, šlendryján, maminčin mazánek, jitrnice, oplzlý kašpar, pokažená maškara, smutný šašek, rušivý tajtrdlík, metrosexualista, trpasličí trdlo, pomatený trumbera, sobecký gauner, autoškola, neotesaný grázl, kriminálník z holoty Agrofert, levičák, popelnice, rouhačský zlosyn, kčemukolivmluvka, chybný padouch, střevo, vesnický šejdř,

mamlas, slovenský bídák, amatérský darebák, meotar, čarodějnický křivák, Nietzsche, Kalouskův padák, ospalý lotr, zatracený lump, zkomprimovaný mizera, chatrný necita, nízký neřád, proradný ničema, vyděděný rošťák, filuta, nezbeda, matěj, outsourcovaný plantážník, floutek, tatman, holomek, moula, vykuk, největší řululum v chásce ministerské, utřinos, opičák, bulík, nezdvůrák, tydýt, mrzutý prďola, svatouškovský vrták, moula, číslo, vejlupek, uličník, vodovod, neupřímný průjem, koloběžka, exot, stavidlo, bukva, troska, zpusťlá drenážní trubka, vyjetá brusle, bídná hořčice, gangster, staniční rozhlas, plecháč, nečestný podkoní, Babiš.

Michal Zeman